

РЕШЕНИЕ

Номер 202

10.09.2020 г.

Град гр. Добрич

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Добрич

На 10.09.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател: Галина Д. Жечева
Членове: Галатея П. Ханджиева Милева
Георги К. Пашалиев

като разглежда докладваното от Галина Д. Жечева Въззивно гражданско дело №
20203200500598 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.435 и сл. от ГПК.Подадена е жалба от „***“ Д-с.К.,общ.Б.,обл.Добрич в качеството на възискател срещу постановление от 11.2019 г. на ЧСИ С.С. с район на действие ДОС по изп.д.№20197390400432 по са на посочения ЧСИ,в което е обективизиран отказ на съдебния изпълнител да съществи принудително изпълнение /опис/ спрямо следните обекти на морски ж „К. север“:обект за бързо хранене със застроена площ от 105 кв.м,веранда застроена площ от 105 кв.м,дискотека със застроена площ от 188 кв.м,кафе-2 бр. със застроена площ от 72 кв.м,съблекални и душеве със застроена площ 15 кв.м,спасителни постове със застроена площ от 4 кв.м.Настоява се за отмяна горното постановление като незаконосъобразно.Жалбоподателят изразява съгласие с мотивите на ЧСИ за горния отказ да предприеме принудително изпълнение и с извода му въз основа на неправилно обсъждане на депозираните от аните в изпълнителното производство писмени доказателства,че длъжникът не собственик на гореописаните обекти.Неправилно ЧСИ се основал на доставените от длъжника разрешение за поставяне на преместваем обект 6/24.04.2017 г. и решение за поправка на очевидна фактическа грешка в същия умент,без и двата документа да са с достоверна дата,без доказателства за сването им в деловодството на издателя и пр.В нарушение на закона ЧСИ ел,че права има третото лице „***“ ЕООД,което дружество нито било страна договора за концесия на морския плаж-изключителна държавна ственост,нито било субект с права по чл.56 ал.5 от ЗУТ.Касаело се за

кти,разположени върху терен-изключителна държавна собственост,за който собственост било невъзможно преотдаване и договаряне с трети лица.Освен а сключеният между длъжника по изпълнението „М.“ АД и държавата договор концесия на въпросния морски плаж изрично забранявал сключването на овори и преотдаване на права на територията на плажа от концесионера на ги лица.По тази причина решението за поправка на ОФГ в цитираното по-горе решение за поставяне на преместваем обект било нищожен административен ,на който ЧСИ не следвало да се позовава.Същото се отнасяло и за договора за м №Т-РД-35-2/04.04.2019 г. с друго търговско дружество-„***“ ООД.С тановлението си ЧСИ се произнасял по въпроси извън компетенциите си.

Длъжникът по изпълнението „М.“ АД-гр.Варна не изразява становище по устимостта и основателността на жалбата.

В подробни мотиви ЧСИ С.С. застъпва становище за допустимост,но снователност на жалбата.

Като постави на разглеждане подадената жалба,Добричкият окръжен съд анови следното:

Жалбоподателят е получил препис от обжалваното постановление на 07.2020 г. според отметката на гърба на акта,а жалбата е подадена на 29.07.2020 е. в рамките на двуседмичния преклузивен срок по чл.436 ал.1 от К.Жалбата изхожда от активно легитимирано лице /от вискателя по ълнението/ и е насочена срещу отказ на ЧСИ да извърши искано изпълнително ствие,който е от категорията обжалваеми актове по смисъла на чл.435 ал.1 т.1 ГПК.В този смисъл жалбата е процесуално допустима.Разгледана по ъество,същата е основателна,като съображенията за този извод са следните:

Исп.д.№20197390400432 по описа на ЧСИ С.С. с район на действие ДОС е азувано по повод изпълнителен лист,издаден въз основа на решение по в.т.д. 70/2019 г. на Апелативен съд-Варна,удостоверяващ задължение на „М.“ АД-Зарна да заплати на „***“ ООД-с.К.,общ.Б. няколко парични суми,т.е. предмет изпълнителното производство са парични притезания на вискателя.Делото воначално е образувано под №20198920400921 по описа на ЧСИ Христо ргиев с район на действие ВОС,но по молба на вискателя е възложено на ЧСИ . с район на действие ДОС,респ. е преобразувано под №20197390400432 по

са на ЧСИ С.С..С разпореждането за преобразуване от 17.09.2019 г. ЧСИ Сербезов насрочва опис на 30.09.2019 г. на изброените вече преместваеми обекти морски плаж „К. север“.От протокола за опис от 30.09.2019 г. се установява,че във не е бил извършен от ЧСИ,който е заварил в обекта за бързо хранене представител на третите лица „***“ ЕООД и „***“ ООД,заявил самостоятелни ва на същите върху преместваемите обекти и вещите в тях,отричайки правото на собственост на длъжника „М.“ АД върху последните.Съдебният изпълнител е ожил описа за 21.10.2019 г.,давайки срок за депозиране на допълнителен набор документи,удостоверяващи правата на третите лица.По изпълнителното дело са представени и приложени множество документи-договори с участието на трети а,приемо-предавателни протоколи,разрешения за поставяне на преместваеми кти,издадени от Община-Б.,фактури и пр.Съдебният изпълнител е извършил лиз на горните документи и е достигнал до извод,че длъжникът „М.“ АД не е ственик на процесните обекти,поради което с атакуваното постановление от 11.2019 г. е отказал извършване опис на същите.

Процесните обекти като преместваеми такива по смисъла на чл.56 ал.1 т.1-3 ЗУТ са движими вещи и принудителното изпълнение спрямо тях се подчинява правилата за такова относно движими вещи,като доколкото вероятно същите са стойност над 5 000 лв /така експертна оценка за пазарна стойност на обекта за бързо хранене на лист 124 от изп.д. на ЧСИ Сл.Сербезов/ приложими са и правилата за публична продажба на недвижими имоти съгласно разпоредбата на чл.174 ал.5 от ГПК,но се запазва спазването на правилата по чл.482 от ГПК относно продажба на движима вещь с изключение на обжалването на проданта и чл.21 от ГПК.По смисъла на чл.482 ал.2 от ГПК купувачът на движима вещь по публична продажба става неин собственик независимо от това дали вещта е принадлежала на длъжника.Последното сочи,че публичната продажба на движима вещь се ползва със стабилитет и създава безусловно право на собственост в полза на купувача.В този смисъл преценката дали длъжникът е собственик на движимите вещи не е приоритетна за провеждане на принудителното изпълнение спрямо тях.Страните в изпълнителното производство /взискател и длъжник/ имат интерес от провеждане на принудителното изпълнение спрямо движимите вещи,към които същото е насочено по искане на взискателя,с оглед удовлетворяване паричното притезание на кредитора и освобождаване на длъжника от дълга.Отговорността за вредите от принудителното изпълнение по

ошение на чужда движима вещ се носи от вискателя и длъжника по смисъла чл.482 ал.3 изр.2 от ГПК и чл.482 ал.4 от ГПК.В този случай,след като вискателят е поискал да се насочи изпълнението върху процесните преместваеми вещи и длъжникът не е възразил изрично срещу това изпълнение,съдебният изпълнител е длъжен да осъществи такова принудително изпълнение,толерирано от страните в изпълнителното производство,носеци риска от продажбата на дадена вещ и отговорността за вредите от погасените от публичната продажба права на трети лица върху движимите вещи.

Не на последно място съдебният изпълнител не е компетентен да извършва изпит на множеството представени му от третите лица документи и да извежда доводи за правата на тези трети лица върху вещите-предмет на принудително изпълнение.Съдът също не би могъл да осъществи такава преценка в рамките на производството по реда на чл.435 и сл. от ГПК,което е ограничено по своя обхват само за предмет проверка за съответствие на действията на съдебния изпълнител с процесуалния закон,т.е. контролира се процесуалната законосъобразност на тези действия.Разрешаването на материално-правни спорове като кой е титуляр на правото на собственост върху конкретна вещ не може да се реализира в рамките на изпълнителното производство.В конкретната хипотеза това е и невъзможно предвид необходимостта от обсъждане валидността на административен акто постановление за поправка на ОФГ в разрешение за поставяне на обект/ и валидността на редица депозирани договори с оглед наведените от жалбоподателя доводи за противоречието им на императивни законови норми,възражения на жалбоподателя за неистинност на документи /тяхното антидатиране,липса на регистрация при органа-издател/.Преценката за основателност на тези доводи не е в правомощията на съдебния изпълнител,нито може да бъде осъществена в рамките на настоящото съдебно производство с ограничен обхват.Именно по тази причина с разпоредбите на процесуалния закон са предвидени редица способи за защита на правата на третите лица,засегнати от принудително изпълнение,при които основно приложима е защитата по исков ред.Така третите лица,претендиращи за право върху вещта-предмет на принудително изпълнение,могат да предявят при извършен изпълнителен процес искове по чл.440 ал.1 от ГПК срещу вискателя и длъжника за установяване,че имуществото,върху което е насочено изпълнението е парично вземане,не принадлежи на длъжника,респ. в този случай да претендират от съда да се допусне обезпечение на исквете чрез спиране на

ълнението.Срещу взыскателя могат да се предявят искове от третите лица заждането му да им заплати обезщетение за вредите,причинени им от нудителното изпълнение спрямо тяхно имущество /чл.440 ал.3 от ГПК въвзка с чл.45 от ЗЗД/.

Изложеното обосновава,че съдебният изпълнител незаконосъобразно е азал да предприеме принудително изпълнение спрямо процесните местваеми обекти и вещите в тях.Атакуваният отказ следва да бъде енен,респ. ЧСИ следва да предприеме исканото изпълнение.Третите а,засегнати от изпълнението,могат да защитят правата си по исков ред чрез собите,посочени по-горе в изложението.

Жалбоподателят е претендирал присъждане на сторените от същия разноски астоящото производство.Съдът намира,че такива не следва да му бъдат съдени.Отговорността за разноски се разпределя според изхода от спора и ред това дали страните с поведението си са предизвикали правния спор.В чая се касае за проверка на действие /акт/ на самия ЧСИ,за чиято оносъобразност или незаконосъобразност по правило страните по ълнението не носят отговорност.Законосъобразното извършване на ълнителните действия зависи изцяло от поведението на съдебния ълнител,който администрира изпълнителния процес.Поради горното страните лучая длъжникът по изпълнението/ не могат да бъдат отговорни за разноските астоящото производство,имащо за предмет проверка именно на правилността действията на ЧСИ.Правото на разноски като форма на вреди от аконосъобразно изпълнение същите могат да реализират по отношение на ЧСИ еда,указан в разпоредбата на чл.441 ал.1 от ГПК-общия исков ред.

Водим от гореизложеното,Добричкият окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ постановление от 21.11.2019 г. на ЧСИ С.С. с район на действие С по изп.д.№20197390400432 по описа на посочения ЧСИ,в което е ктивиран отказ на съдебния изпълнител да осъществи принудително ълнение /опис/ спрямо следните обекти на морски плаж „К. север“:обект за

зо хранене със застроена площ от 105 кв.м, веранда със застроена площ от 105 м, дискотека със застроена площ от 188 кв.м, кафе-бар 2 бр. със застроена площ 12 кв.м, съблекални и душове със застроена площ от 15 кв.м, спасителни постове застроена площ от 4 кв.м.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____